

El pacte balear comença a fer camí

Maria Antònia Munar és elegida presidenta del Parlament balear gràcies al pacte de centre-esquerra.

Fins al final hi hagué suspens. El consell polític del PSM de dia 23 de juny expressà reserves a l'oferta rebuda pel PSOE, que considerà insuficient, i també a la forma de negociar entre els socialistes i UM, que entenien que els deixava al marge. El partit d'esquerra nacionalista anuncià que en aquelles circumstàncies no estava disposat a votar, el dimarts següent, la investidura de Maria Antònia Munar com a presidenta del Parlament. Tota la premsa destacava l'endemà a la portada la primera crisi del pacte –encara no nat– de centre-esquerra. Però la tempesta durà poc i fou, més que res, mediàtica. De consum ràpid. Diumenge es reunien novament els dirigents del PSM i d'EU-Verds amb els del PSOE. Al final, acord. Si algun votant progressista s'havia registrat per les notícies del dia abans es podia tranquil·litzar amb la premsa de dilluns, que anunciava la bona nova. El pacte de centre-esquerra era un fet. El pacte, com ja avançà la setmana passada EL TEMPS, no tindrà ni nom –a diferència del famós *de progrés* de 1999-2003– ni foto oficial. Ni els socialistes ni UM no volen donar cap imatge que pugui recordar l'acord fracassat de 1999 i, per tant, no hi haurà la foto de Munar amb els líders esquerrans. Cal recordar les dures declaracions que féu la presidenta d'UM sobre el Bloc (“no són partits de govern, sinó d'oposició”) a l'entrevista concedida a EL TEMPS just abans de la campanya. Tècnicament, UM no ha negociat amb el Bloc: únicament s'ha entès amb el PSOE. I llavors els socialistes han negociat amb el Bloc. D'aquí venia el malestar dels dirigents del PSM, que no comparteixen tant els d'EU-Verds.

Munar, presidenta del Parlament.

A les onze del matí de dia 26 de juny començava el plenari de constitució de la Cambra. El cerimonial era el de sempre: formació de la mesa d'edat, jurament o promesa del càrrec per part dels cinquanta-nou diputats i elecció de la mesa definitiva mitjançant votació secreta. S'hi presentaren dues candidatures. La de Pere Rotger –president durant 2003-2007– per part del PP i la de Munar per part del PSOE –foren els socialistes que la presentaren. Malgrat que el pacte era tancat, el fet és que molts dels presents comptaven mentalment les paperetes que cantava el president de la mesa d'edat:

El pacte de centre-esquerra

Encara no se sap el nom dels qui ocuparan les àrees de responsabilitat al Govern Balear i al Consell de Mallorca. Però sí la distribució per partits i, naturalment, les presidències seran socialistes.

El govern serà presidit per Francesc Antich. A més, els socialistes tindran vuit conselleries de les catorze del nou executiu: Presidència, Economia, Hisenda i Innovació, Salut i Consum, Educació i Cultura, Habitatge i Obres Públiques, Interior i Funció Pública, Treball i Formació i, finalment, Agricultura i Pesca. El Bloc n'ocuparà tres: Mobilitat i Ordenació del Territori, Benestar Social, Immigració i Cooperació, i Comerç, Indústria i Energia. Unió Mallorca serà la responsable de tres més: Medi Ambient, Turisme i Esports, i Joventut.

Pel que fa al Consell de Mallorca, serà presidit per la socialista Francina Armengol. És la gran novetat que aporta el pacte de centre-esquerra, perquè la institució insular mallorquina havia estat governada des de 1995 per Maria Antònia Munar, i abans sempre havia estat presidida o bé per UM o bé pel PP, gràcies als pactes entre aquests dos partits. Era l'única institució balear important que mai no havia estat presidida pel PSOE. Aquest partit hi ocuparà, a més, les conselleries de Presidència, Polítiques Socials, Territori, Hisenda i Innovació, i Economia i Turisme. El Bloc es farà càrrec de tres departaments: els de Cooperació Local, Interior, i Cultura i Patrimoni. Unió Mallorca s'ocuparà de la gestió d'Esport i Promoció Social, Medi Ambient i Residus i, finalment, Obres Públiques.

“Pere Rotger, Maria Antònia Munar, Pere Rotger, Maria Antònia Munar...” i així fins que es digué per trentena vegada el nom de Munar, amb què Rotger quedava amb vint-i-nou vots. Esclataren els aplaudiments als escons d'UM, Bloc i PSOE. Ni un per part del PP. Ni tan sols el de cortesia, com és habitual en aquests casos. Ni un.

Val a dir que en el moment de la promesa de la Constitució i de l'Estatut, els diputats –tres– del PSM prometeren “sense renunciar al dret d'autodeterminació del nostre poble”. I que la diputada d'ERC, electa dins la coalició PSOE - Eivissa pel Canvi, Esperança Marí, ho feu “per imperatiu legal”. Marí és la primera diputada d'Esquerra a les Balears. El dirigent republicà Xavier Vendrell es desplaçà a Palma per poder assistir a un moment que qualificà de “data històrica”.

El discurs de Munar, ja investida presidenta del Parlament, fou molt institucional. Demanà a totes ses senyories que fessin l'esforç necessari “perquè estiguem tots a l'alçada que els ciutadans esperen”. Reclamà “solucions” per als problemes dels ciutadans, i que s'asseixin mitjançant el “debat constructiu i sense crispació”. La nova presidenta expressà el desig que aquesta setena legislatura sigui “la de la il·lusió i l'esforç

per fer realitat allò que els ciutadans ens han comanat amb el seu vot”. A desgrat de ser un discurs molt breu –d'uns tres o quatre minuts–, repetí en diverses ocasions les apel·lacions a desenvolupar la tasca parlamentària durant els quatre anys vinents amb “respecte, diàleg, consens” i “sense crispació”.

Tot fa pensar que els desigs de Munar seran debades. L'oposició que exercirà el PP serà dura i cercarà la crispació. La portaveu conservadora, Rosa Estaràs, que substitueix Jaume Matas, valorà l'elecció de Munar d'aquesta manera: “És la primera contradicció d'aquest Pacte de Progrés reeditat. UM, que no té representació a Menorca, ni a Eivissa ni a Formentera i que és la força menys votada i amb menys representació a la cambra, obté la presidència del Parlament quan digué que no volia cap presidència: el primer que fa és assegurar-se'n una per a ella.” Paraules insòlites, tractant-se d'una ocasió més protocol·lària que res més. I que auguren que el debat d'investidura de Francesc Antich –possiblement aquesta setmana mateix– tampoc no ho serà gaire, de protocol·lari, atesa la irritació dels conservadors per haver quedat a l'oposició.

Miquel Payeras